

Flere boliger, flere indbyggere og ny infrastruktur sætter de grønne arealer under pres. Vi fylder simpelthen for meget, og det koster på biodiversiteten og de rekreative naturoplevelser.

Af stadsgartner
Kirsten Lund
Andersen, Aalborg
Kommune og for-
mand for Park- og
Naturforvalterne

Græsset må ikke betrædes. Sådan stod der på skilte i 50'erne og 60'erne, hvor uniformerede parkbetjente sørgede for at holde parkerne som prydanlæg. I dag trækker man på smilebåndet over den indstilling, for nu skal græsset jo netop betrædes, opleves og nydes. Men jeg vil hævde, at måske har vi alligevel brug for parkbetjente eller opsynstanter. I dag er vi nemlig alt for mange om at betræde de få grønne kvadratmeter, der er. Der er run på de attraktive græspletter, og det betyder et massivt slid. En måde

at beskytte de grønne arealer på ville være at genindføre parkbetjente for at holde fodaftryk ude af arealet. Det ville være symptombehandling. En bedre løsning er selvfølgelig: Vi skal have flere grønne arealer.

Vi fylder for meget

Vi oplever i øjeblikket et kollaps i biodiversitet, fordi mennesker ganske enkelt fylder for meget. Vores optagethed af vækst gør, at vi superoptimerer – hver eneste kvadratmeter i vores byer. Men det er meget kortsigtet at give naturen og friarealerne så trange kår. Grønt er en fælles ressource; det er ikke individets ressource. Det er på tide at erkende, at vi er kommet til at fylde for meget individuelt med vores biler, bygningsmasse og vores brug af naturressourcer.

Det grønne – en fælles ressource

Selvfølgelig skal vi have en effektiv infrastruktur, men kan man tænke anderledes, så fx parkering i byerne fylder mindre? I stedet for at ofre så meget opmærksomhed på individets infrastruktur, hvordan kan vi så få mere opmærksomhed på kollektiv infrastruktur, fælles arealer og byrum? Og selvfølgelig er det nødvendigt at boligudvikle, der hvor der er behov – i de større byer. Men kan man skabe nogle boligtyper, der gør, at vores aftryk ikke bliver så voldsomt? UN17 Village i København er et bud på at tænke anderledes. Byggeriet forholder sig til verdensmålene og det omgivende landskab. Der er behov for, at byerne viser mod og i deres planlægning understøtter den type af byggerier.

Træer forurener ikke

I dag er det grønne blevet en rest-mængde, når alle har taget deres lunser. I det perfekte scenarie ville de grønne arealer og landets grundlæggende landskab være førsteprioritet, og så skulle bygninger og infrastruktur underlægge sig den landskabelige struktur. Naturen skulle have mere plads til rådighed, så den biologiske mangfoldighed får lov at have sine

”Vi oplever i øjeblikket et kollaps i biodiversitet, fordi mennesker ganske enkelt fylder for meget. Vores optagethed af vækst gør, at vi super-optimerer – hver eneste kvadratmeter i vores byer.

egne præmisser. Det kan godt være, at det lyder som et guldaldermaleri. Men hvis du planter et træ, så får du et positivt afkast i forhold til rigtigt mange bundlinjer: sundhed, dyreliv, vækst, fastholdelse af CO₂, udligning af temperaturforskelle. Og der er ingen negative bivirkninger – træer forurener ikke.

En fremtid for alle

Der bliver på det politiske niveau talt om at beskytte og øge biodiversiteten og give plads til mere vild natur. Men det går så langsomt, at man kan blive i tvivl, om der er en bevægelse overhovedet. Der er så meget snak og usandsynligt lidt handling. Vi er nødt til at tage de nuværende udfordringer alvorligt for at give verden en fremtid, som mange flere kan have glæde af – og man kan jo starte med dem, som ikke har en stemme – dyr og planter – og så tænke os selv ind til sidst. På nationalt niveau bør man sætte rammer, der sikrer, at vi får plads til fællesarealer. Og på lokalt – kommunalt – niveau, er det de lokale

politikere, der har muligheden for at udlægge større arealer til friareal. Vi skal alle sammen efterspørge kvalitet, men vi skal også være villige til at gå på kompromis. Der er ingen, der ønsker at lægge begrænsninger på sine vaner. Men vi er nødt til at tænke anderledes.

Giv plads til naturen

Vi kan falde i svime over, at nu har storken fået sine første unger, men for 50 år siden var storken en almindelig ynglefugl, der gik rundt på vores enge. Vi kan godt få parkbetjene tilbage og lave lystanlæg, hvor vi kan betragte en iscenesat natur, men ønsker vi ikke netop at opleve det autentiske? Er det ikke det, vi rejser ud og bruger en masse ressourcer på at opleve i andre lande? Det er da langt mere interessant at iagttage, når naturens udfolder sig, som den vil – det kræver bare, at vi giver den plads.